

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΑΣ

Άγιου Σιλουανού

Ο Κύριος έδωκεν εις τούς Άγιους τήν χάριν Αυτόυ, καί εκείνοι ηγάπησαν Αυτόν καί έκολλήθησαν όπίσω Αυτόυ έως τέλους, διότι ή γλυκύτης τής αγάπης του Θεού υπερνικά τήν αγάπην προς τόν κόσμον καί τό κάλλος του...

Φ αίνεται εις πολλούς ότι οι Άγιοι είναι μακράν άφ' ήμών. Άλλά είναι μακράν εκείνων, οίτινες οι ίδιοι άπεμακρύνθησαν καί πολύ πλησίον εκείνων, οίτινες φυλάττουν τάς έντολάς του Χριστού καί έχουν τήν χάριν του Άγιου Πνεύματος...

Ο ί Άγιοι χαίρουν επί τή μετανοσία ήμών καί θλίβονται, όποτε οι άνθρωποι εγκαταλείπουν τόν Θεόν, καί ώς έκ τούτου εξομοιούνται προς τά άλογα ζώα. Λυποούνται, διότι οι άνθρωποι ζοϋν επί γής, χωρίς νά γνωρίζουν, ότι εάν ηγάπων άλλήλους, θά ύπήρχεν επί τής γής έλευθερία έκ τής άμαρτίας. Καί όπου δέν ύπάρχει άμαρτία, εκεί χαρά καί αγαλλίασις έκ Πνεύματος Άγιου, οϋτως ώστε, όπου καί άν στραφή τό βλέμμα, τά πάντα είναι ηγαπημένα, καί ή ψυχή άπορεί καί διερωτάται, "διατί αισθάνομαι τόσο καλά", καί δοξολογεί τόν Θεόν...

Ο ί Άγιοι άκούουν τάς προσευχάς ήμών καί έχουν από Θεού τήν δύναμιν νά βοηθοϋν ήμάς. Τουτο είναι γνωστόν εις όλον τό γένος των Χριστιανών...

Ο ί Άγιοι ήσαν άνθρωποι όμοιοι προς ήμάς. Πολλοί έξ αύτών προσήλθον από μεγάλων άμαρτιών, διά τής μετανοίας, τήν όποίαν έχάρισεν εις ήμάς ό Έλεήμων Κύριος διά των παθών Του...

Π άντες οι Άγιοι ζοϋν εις τήν Βασιλείαν των Ουρανών, εκεί όπου είναι ό Κύριος καί ή Πανάχραντος Αυτόυ Μήτηρ. Εκεί οι Άγιοι Προπάτορες καί οι Πατριάρχαι, οίτινες άνδρείως έφερον καί παρέδωσαν τήν πίστιν των. Εκεί οι Προφήται, οίτινες έλαβον Πνεϋμα Άγιον καί διά του λόγου των έκάλουν τόν λαόν προς τόν Θεόν. Εκεί οι Άπόστολοι, οίτινες απέθανον διά τό κήρυγμα του Εϋαγγελίου. Εκεί οι Μάρτυρες, οίτινες έκ τής αγάπης προς τόν Χριστόν μετά χαράς έδωκαν τήν ζωήν των. Εκεί οι Άγιοι Ίεράρχαι, μιμηταί του Κυρίου, οίτινες έβάσταζον τά βάρη των πνευματικών των προβάτων. Εκεί οι Όσοιοι άσκηταί καί οι κατά Χριστόν σαλοί, οίτινες έν τή άσκήσει ένίκησαν τόν κόσμον. Εκεί όλοι οι Δίκαιοι, όσοι έφύλαξαν τάς έντολάς του Θεού, καί κατεκυρίευσαν των παθών.

⊗ Ό άνθρωπος μέ τήν αγάπη πετά. Αισθάνεται ότι έχει φτερά καί πετά. Χωρίς αγάπη όμως, δέν μπορεί νά πετάξη.

⊗ Μόλις επικαλεσθ ή άνθρωπος τήν βοήθεια του Θεού, καθώς παλεύει μέ τόν Διάβολο, άμέσως τόν νικά. Τόν κατατροπώνει. Του παίρ-

νει όλες του τίς δυνάμεις.

⊗ Τά δάκρυα καθαρίζουν τόν άνθρωπο. Τόν ξεπλένουν. Όπως καθαρίζουμε ένα ρούχο που είναι λερωμένο, τό ίδιο τά δάκρυα ξεπλένουν τόν ρύπο τής ψυχής, τήν άμαρτία δηλαδή.

Γέρων Εϋμένιος Σαριδάκης

⊗ Πολλές φορές έρχεται ό Χριστός στό σπίτι τής ψυχής σου κι έσύ, πρόθυμος καί ευγενής, τόν περνάς μέ χαρά καί τιμή στό σαλόνι της καί τόν βάζεις νά καθισή. Ύστερα του ζητάς συγγνώμη γιά λίγο, γιατί έχεις τάχα κάποια δουλειά. Η δουλιά όμως τελικά γίνεται άπορρόφησι στή μιά μετάν την άλλη άσχολιές καί μέριμνες. Ό Μεγάλος Έπισκόπητος άπολησμονημένος περιμένει ώρες τήν εμφάνισή σου στό σαλόνι, αλλά που! Σέ πνίγει ή ζωή! Καί Κείνος, βλέποντας πώς δέν θάρρης, διακριτικά καί άθόρυβα, σηκώνεται καί φεύγει... Καί ξανάρχεται κάποια άλλη φορά: τώρα όμως έχεις πνιγεί τόσο πολύ από τίς μέριμνες του βίου, που δέν έχεις καιρό νά του άνοιξης τήν πόρτα, όπως έκανες τήν πρώτη φορά. Βγαίνεις από τό παράθυρο καί ρωτάς "ποιός είναι καί τί θέλει"; Εκείνος τότε, λυπημένος πιό πολύ, ξαναφεύγει...

Γέρων Άμφιλόχιος Μακρής

⊗ Νά φυλάξετε τήν αγάπην. Εάν άμαρτάνουν οι άλλοι, νά μή τούς κατακρίνετε. Νά λέτε, ότι ό Θεός θά τούς κρίνη, έμεις δέν έχομεν έξουσίαν. Νά κρίνομεν τόν έαυτόν μας καί τά δικά μας άμαρτήματα καί γι' αυτούς νά λέμε: "Ό Θεός νά τούς συγχωρήση, διότι δέν ξεύρουν τί κάνουν".

⊗ Τούς εύρισκομένους εις τήν πλάνην νά προσπαθοϋμε όχι μέ ύβρεις, αλλά μέ προσευχάς καί καλόν τρόπον νά τούς βοηθήσομεν νά επιστρέψουν εις τήν εύθειαν όδόν. Πολλοί μέ τό άγριον καί μέ τās ύβρεις έβλαψαν πολύ, ένώ μέ τό καλόν καί τόν καλόν τόν κάμνουν καλόν. Ό κακός όμως τρόπος καί τόν καλόν τόν κάμνει κακόν... Πολλοί που άπομακρύνονται από τόν Θεόν είναι διότι μερικοί τούς ύβρίζουν καί τούς θεατριζούν.

Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος

Τὸν Ἰανουάριο φέτος ἐκλείσαν τριάντα ἐπτά χρόνια ἀπὸ τὴν κοίμησι ἑνὸς ἀγίου ἀνθρώπου, τοῦ Μοναχοῦ Νικηφόρου Τζανακάκη. “ Ἀγνωστος κατὰ κόσμον” ὁ π. Νικηφόρος, “ πασίγνωστος ὄμως στοὺς Ἀγγέλους καὶ τοὺς Ἁγίους, ἕνας πάμπτωχος Μοναχός, λεπρός καὶ τυφλός καὶ σχεδὸν παράλυτος... Ὑπῆρξε μίᾳ σελίς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, παρ’ ὅλην τὴν ἀπίστευτον ἀφάνειάν του”.

Ὁ ἀείμνηστος π. Νικηφόρος, κατὰ κόσμον Νικόλαος, γεννήθηκε γύρω στὰ 1890 στὴν Κρήτη, στὸ ὀρεινὸ χωριὸ Σηρικάρη, στὰ δυτικὰ τοῦ νομοῦ Χανίων.

Δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν παρακολούθησε ποτέ κανένα σχολεῖο. Πάντως ἤξερε νὰ διαβάζη, τουλάχιστον, τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας. Πρὶν ἀκόμη μπῆ στὴν ἐφηβεία, ὁ πατέρας του τὸν ἐστείλε στὰ Χανιά, σὲ γνωστὸ του κουρέα καὶ δούλεψε γιὰ λίγα χρόνια κοντὰ του.

Δὲν εἶναι ἐπίσης γνωστὸ πότε τοῦ ἐκδηλώθηκε ἡ νόσος. Πάντως, τὸ 1904, ὅταν ἄρχισε νὰ λειτουργῆ τὸ νοσηλευτήριον “ Ἅγιος Παντελεήμων” στὴ γνωστὴ νησίδα τῆς Σπιναλόγγας στὴν Κρήτη, εἶχε ἤδη προσβληθεῖ, καὶ φοβήθηκε μήπως τὸν κλείσουν καὶ αὐτὸν ἐκεῖ, γι’ αὐτὸ φεύγει γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, σὲ ἡλικία 16 - 17 ἐτῶν (δηλαδὴ γύρω στὰ 1906 - 1907), ὅπου ἐπίασε ἐκεῖ δουλειὰ καὶ πάλι σὲ κουρέα.

ΜΟΝΑΧΟΣ

Μοναχός ἐζησε αὐστηρὴ ὀσιακὴ ζωὴ. Γιὰ μιά, τουλάχιστον, δεκαπενταετία, μέχρι τὸ 1930, ὅπου ὁ ἅγιος ἐκεῖνος Γέροντάς του ἱδρυσε τὸν Ἱερόν Παρθενῶνα “ Παναγία ἢ Βοήθεια” καὶ ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου ἐκεῖ, βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ ἀγρυπνο βλέμμα του.

Ἐτὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα κατέγραψε λεπτομερῶς καὶ διάφορα θαύματα, πού πραγματοποιήσε ἐκεῖ ὁ μακαριστὸς Γέροντάς του καὶ τὰ ὁποῖα “ ἰδίους ὄμμασιν ἐβλεπον καθημερινῶς ὅλοι οἱ λεπροὶ τοῦ Καταστήματος θεραπευέμενους ἔμπροσθεν τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Παναγίας Ὑπακοῆς διὰ τῆς ἐπιμόνου προσευχῆς, τῶν ὀλονυκτιῶν, τῆς σκληρῆς νηστείας καὶ τῆς ἀδιστακτοῦ πίστεως τοῦ Γέροντα”.

Μετά τὸ 1930 ἀκολουθοῦσε αὐστηρὰ τὸν κανόνα (δὲν ἔτρωγε ποτέ κρέας κ.λπ.) καὶ τὸ τυπικὸ τῶν Ἀκολουθιῶν πού ὤρισε ὁ κτήτωρ τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος π. Ἀνθίμος Βαγιάννος. Ἀργότερα ἐκάρη Μοναχὴ καὶ ἡ ἀσθενὴς ἐκεῖ “ Κυρά - Καλλινίκη”. Ἡ μαγεύρισα τοῦ νοσηλευτηρίου Στυλιανῆ Χατζηγεωργίου, τὴν ὁποία πῆρε κοντὰ του ὁ Γέροντας, ὅταν καταργήθηκε τὸ νοσηλευτήριον αὐτό, ὅπου καὶ ἐτελεύτησε ἐκεῖ ὡς Μοναχὴ, διηκούλυε τοὺς δύο Μοναχοὺς στὶς νηστείες τους. Ὅταν τὸ σιτηρέσιον προέβλεπε κρέας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τίς ἡμέρες τῶν νηστειῶν, πού δὲν ἔτρωγαν οὔτε λάδι, τοὺς ἐτοίμαζε χωριστὸ φαγητὸ μέσα σὲ μιά μικρὴ ἀλουμινένια κατασάρολα.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

Ἐτὰ ἕξι ἢ ἐπτά χρόνια πού παρέμεινε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ νόσος του, ἐλλείπει φαρμάκων, ὅλο πῆγαινε καὶ πρὸς τὸ χειρότερο. Ἐμπιστεύτηκε, τότε, τὸ πρόβλημά του σὲ γνώριμὸ του Ἀρχιμανδρίτη καὶ ζήτησε τὴν προστασία του. Αὐτὸς τὸν σύστησε σ’ ἕνα Μητροπολίτη τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου, Χιακῆς καταγωγῆς, ὁ ὁποῖος γνῶριζε τὸν π. Ἀνθίμο Βαγιάνο, ἐφημέριον ἀπὸ τὸ 1912 στὸ μικρὸ Λωβοκομεῖο τῆς Χίου “ Ἅγιος Λάζαρος”. Τοῦ δίνει, λοιπόν, ὁ Μητροπολίτης αὐτὸς μίᾳ συστατικῆ ἐπιστολῇ γιὰ τὸν π. Ἀνθίμο, τοῦ κάνει τὰ ναῦλα του καὶ γιὰ τὰ πρῶτα του ἐξοδα τοῦ

Ὡς πρὸς τὸ τυπικὸ τῶν ἀκολουθιῶν, ὁ μακαριστὸς Νικηφόρος “ διάβαζε” τὸ Μεσονυκτικὸ στὸ δωμάτιόν του καὶ τὸ πρῶτ, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τῆς Μοναχῆς, ἔκανε τὸν Ὁρθρον στὸ μικρὸ Ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἀφοῦ κτυποῦσε προηγουμένως τὴν καμπάνα, γιὰ τὸν παρακολουθοῦσαν καὶ μερκοὶ ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς ἐκεῖ. Τὸ ἀπόγευμα ἔκανε τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὸ Ἀπόδειπνον, πάλι μὲ τὸ κτύπημα τῆς καμπάνας. Ὁ π. Νικηφόρος συνέχιζε τίς προσευχὰς στὸ δωμάτιόν του. Μαρτυρεῖται ἀπὸ συνασθενεῖς του, ὅτι ἔκανε τὴν νύχτα πολὺφορες προσευχὰς καὶ μάλιστα γονυπετῆς.

ΤΖΑΝΝΑΚΑΚΗΣ...

ἔδωσε ἕνα ποσὸ λιπῶν Αἰγύπτου καὶ τὸν ἐστείλε, διὰ μέσου Σμύρνης, στὴ Χίο. Ἔτσι ὁ νεαρὸς Νικόλαος, σὲ ἡλικία 24 ἐτῶν, τὸ 1914, κλείστηκε στὸ μικρὸ νοσηλευτήριον τοῦ “ Ἁγίου Λαζάρου” καὶ ἔθεσε τὸν ἑαυτὸ του, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, κάτω ἀπὸ τὴν προστασία καὶ πνευματικὴ καθοδήγησι τοῦ ἀγίου ἐκεῖνου ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία μας, τὸ 1992, συναρίθμησε στοὺς Ὁσίους Πατέρες τῆς.

Πολὺ σύντομα, μέσα σ’ ἕνα ἢ δύο τὸ πολὺ χρόνια, ὁ Γέροντάς του τὸν ἔκρινε ὠρμον γιὰ τὸ μοναχικὸ στάδιο καὶ τὸν ἔκειρε Μοναχὸ μὲ τὸ ὄνομα Νικηφόρος. Ὡς

Τὰ Σάββατα στὸν Ἑσπερινὸ καὶ τίς Κυριακὰς καὶ τίς γιορτὲς, κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία, ἔκανε τὸν ἀριστερό ψάλτη. Δεξιὸς ἦταν ὁ Διευθυντὴς τοῦ νοσηλευτηρίου Μιχ. Μάντικας, ἐραστὴς τοῦ βυζαντινοῦ μέλους. Ὁ Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων Φωστίνης, πού ἐκτιμοῦσε τὴν ὀσιακὴ ζωὴ του καὶ ὁ ὁποῖος χοροστατοῦσε κάθε χρόνο στὴ γιορτῇ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἔγραφε γιὰ τὸν π. Νικηφόρο: Ἡ ἱερά Ἀκολουθία ἀρχίζει. Ὁ Μοναχός σὲ μίᾳ στιγμῇ μὲ μίᾳ ὀλόγλυκια φωνῇ ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ: “ Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον...”.

Τό αργότερο κάθε μήνα τόν χειμώνα και τό καλοκαίρι πιά συχνά, πήγαινε πεζή, μέ τήν βοήθεια του νεαρού φίλου του Θεωδωράκη (από τό 1945 έχασε τό φώς του από τό ένα μάτι και από τό άλλο δέν έβλεπε και τόσο καλά) στον Γέροντά του στο Μοναστήρι για νά εξομολογηθί. Έμεναν και στην Τράπεζα τό μεσημέρι και έτρωγαν δίπλα απ' αυτή, σέ ιδιαίτερο χώρο, πού τούς έτοιμάζε ή οικονόμος, γιατί τό Μοναστήρι ήταν γυναικείο και δέν έπιτρεπόταν νά καθίσουν μαζί τους. Πρός τό άπόγευμα επέστρεφαν στο νοσοκομείο.

Εργόχειρο του π. Νικηφόρου, όταν δέν προσευχόταν, ήταν ή άνθοκαλλιέργεια και ή δενδροκομία. Τόν βοηθούσε σ' αυτό πολύ ό νεαρός φίλος του, ό "υποτακτικός" του. Έτοιμάζαν μαζί, μέ πολύ μεράκι, εκατοντάδες γλαστράκια μέ μεγάλη ποικιλία λουλουδιών. Πρέπει νά διευκρινίσουμε, ότι τά "γλαστράκια" αυτά ήταν, τότε, κουτιά από κονσέρβες τής Ούνρα, χτυπημένα πολύ καλά στο στόμιο, και οι μεγαλύτερες "γλάστρες", μεγάλα κουτιά από άλίπαστα. Η φήμη του σαν άνθοκόμου ήταν γνωστή στη "Χώρα" και έρχονταν πολλοί ν' αγοράσουν άνθη απ' αυτόν.

Καλλιεργούσε επίσης και όπωροφόρα δένδρα, κυρίως ξινά, αλλά και μουσμουλιές, άμυγδαλιές κ. λπ. Έκει, στο μικρό νοσηλευτήριο επικρατούσε ένα ιδίότυπο "κληρονομικό" καθεστώς. Κάθε άσθενής πού είχε κάποια καλλιέργεια, μετά τόν θάνατό του περιερχόταν σ' αυτόν πού υπεδείκνυε, όταν ήταν στη ζωή. Έτσι περιήλθαν στον άείμνηστο π. Νικηφόρο τά δένδρα αυτά, κληρονομιά από κάποιον προκάτοχό του. Μόνο πού τήν παραγωγή από τά δένδρα δέν τήν πωλούσε. Απολάμβανε μέ τούς φίλους του τούς καρπούς αυτούς και τά υπόλοιπα, τήν μεγάλη ποσότητα δηλαδή, τήν πήγαινε στο Μοναστήρι, κάθε φορά πού τό επισκεπτόταν.

Τό νοσηλευτήριο αυτό τής Χίου, τουλάχιστον μέχρι τά πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, δέν διέθετε αυτοκίνητο

του παραχώρησε μικρό δωμάτιο, σωστό κελλί, πού ήταν ένσωματωμένο στον Α' θάλαμο, όπου διαβιούσαν υπερήλικες και άνάπηροι. Όλα αυτά τά κτίσματα του παλαιού συγκροτήματος του Σταθμού έχουν πιά κατεδαφισθεί. Ήταν τότε 67 έτών, τυφλός, χωρίς γένια, μέ λίγα άσπρα μαλλιά.

Στά έπτά χρόνια πού παρέμεινε εκεί μέχρι τήν κοίμησή του, "οί συνασθενείς του εύρισκαν πάντοτε κοντά του τό φώς τό ήλαρόν και οι ύγιεις πού τόν επισκέπτονταν έπαιρναν ύγεια ψυχής από τήν ρωμαλεότητα του ψυχικού του κόσμου". "Τά σβησμένα μάτια του άστραποβολούσαν τήν οσιότητα και από τά τρεμάμενα χείλη του δέν έσβηνε τό ούράνιο μειδίαμα μέχρι τήν τελευταία του άναπνοή. Ήταν ένα χαμόγελο του ούρανού μέσα εις τήν λέπραν τής έποχής μας". Πάνω σ' αυτό τό σημαδεμένο

πρόσωπο άνθιζε μία ψυχή χαριτωμένη. Ένα λουλούδι τρυφερό, εύωδιαστό, δροσάτο. "Πνεύμα Κυρίου έπέφερετο πάνω στην μορφή αυτή".

Στό ίδιο αυτό διάστημα δέχθηκε πολλές επισκέψεις άλλων ανθρώπων, αλλά και έπωνύμων. Χωρίς νά έχη γραφεί τίποτα στον Τύπο γι' αυτόν όσο ζούσε, ή φήμη του είχε άπλωθεί από στόμα σέ στόμα, και πολλοί ήταν αυτοί πού θέλησαν νά τόν γνωρίσουν. Τό μικρό φτωχικό του δωμάτιο γινόταν καθημερινά τόπος προσκυνήματος πολλών. "Τό Άγιο Πνεύμα άστραφτε στη μορφή αυτή, πάνω από τά κατεστραμμένα μέλη! Και ζούσε έτσι, γιατί ένιωθε έτσι. Μιά άνέκφραστη αγάπη για τόν Θεό και τόν άνθρωπο γέμιζε τήν καρδιά του και

ξεχείλιζε στη μορφή του. Ρώτησα και έμαθα περισσότερα θαυμάσια πράγματα".

Ετσι έζησε και πολιτεύθηκε ό μακαριστός Μοναχός Νικηφόρος Τζανακάκης, πνευματικό θρέμμα του

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΛΕΠΡΩΝ

για τίς μεταφορικές ανάγκες του. Για τόν σκοπό αυτό χρησιμοποιούσε ένα... γαϊδουράκι. Μ' αυτό τό γαϊδουράκι, λοιπόν, μετέφερε τά φρούτα του, μέσα σέ δύο κοφίνια, κάθε φορά. Άν ό γαϊδουράκος βρισκόταν σέ "ύπηρεσία" τήν ήμέρα εκείνη, τά μετέφεραν μέ τό γαϊδουράκι του Μοναστηριού.

Μετά τήν έφαρμογή του εξιτηρίου, από τό 1956, και τήν έξοδο άρκετών άποθεραπευθέντων από τό μικρό θεραπευτήριο τής Χίου, οι υπόλοιποι πού έμειναν μεταφέρθηκαν, τό 1957, στον τότε Άντιλεπρικό Σταθμό στην Άθήνα. Μαζί τους και ό π. Νικηφόρος. Η Διεύθυνσι του Νοσοκομείου

Όσιου Άνθίμου τής Χίου, και στις 4 Ιανουαρίου του 1964 παρέδωσε τό πνεύμα του στον Κύριό του. Τήν κηδεία του, πού έγινε τήν έπομένη ήμέρα, παραμονή των Θεοφανείων, στο μικρό εκκλησάκι του Νοσοκομείου Άγ. Βαρβάρας, παρακολούθησαν πολλοί από τούς φίλους του επισκέπτες. Ένταφιάστηκε στο παρακείμενο, τότε, μικρό Νεκροταφείο των άσθενών.

"Η κηδεία του ύπήρξε μία μυσταγωγία ένθυμίζουσα αντίστοιχα φαινόμενα τής άρχαίας Έκκλησίας".

ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ.

Η ΘΕΟΨΦΑΝΤΟΣ ΣΤΟΛΗ

Κάποτε, ένας Γέροντας Ρουμάνος άσκητής στο Άγιον Όρος, στα τελευταία χρόνια, είχε την εύλαβη συνήθεια να έρευνά τα σπήλαια των παλαιών Άσκητών. Βαδίζοντας μία φορά σ' ένα δύσβατο μονοπάτι, άκουσε μία φωνή: "Πρόσεξε. Έμεις οί τρεις μένουμε έδω, μή μās πειράξης και νά πής και στους άλλους νά μή μās πειράξουν!"

Τήν αποκαλυπτική αυτή φωνή και έντολή, ό γέροντας εκείνος Άσκητής την είπε στόν τότε περίφημο Πνευματικό, τόν Παπα - Νεόφυτο, πού άσκήτευε σέ μία κορυφή του Άθω, πάνω άπό την έρημο του Άγιου Βασιλείου. Ό Παπα - Νεόφυτος έρεύνησε επίμονα, μέ ζήλο και πόθο πολύ όλα τά σπήλαια και τά έρειπωμένα άσκητήρια της περιοχής, αλλά πουθενά δέν βρήκε τά Άγια Λείψανα των τριών Έρημιτών.

Ο γέρο Ρουμάνος άσκητής, ένα γλυκοχάραμα πού πήγαινε άπό τό άσκητήριό του στό Κελλί του Άγιου Νείλου για νά κοινωνήση, έπλημμύρισε σέ κάποιο σημείο άπό άρρητο εύωδια. Πάντοτε στό ίδιο σημείο πολλοί Πατέρες, αλλά και προσκυνητά άκόμη, έγεύοντο μία παράξενη γλυκύτητα. Τότε ό εύλαβέστατος εκείνος Άσκητής, την συγκρομμμένη εκείνη ήμέρα και στιγμή, ένοιωσε κύματα εύωδιας νά τόν πνίγουν. Άπεφάσισε εύθύς άμέσως νά έρευνήση άπό

πού εξήρχετο ή ύπερουράνιος αυτή εύωδια και παρακάλεσε θερμά τούς τρεις Άγίους νά του φανερώσουν την κρύπτη των Άγιών Λειψάνων τους.

Στό μέρος αυτό ύπήρχε ένα πεζούλι. Παραμέρισε μερικές πέτρες μέ τίς όποιες είχε κτιστεί ή Ξηρολιθιά και πίσω άπό τίς συσσωρευμένες πέτρες φάνηκε, ώ του θαύματος, τό

άνοιγμα μιάς σπηλιάς. Άπό εκεί μέσα έβγαине ή ύπερκόσμιος αυτή εύωδια, τό θείο άρωμα. Προσπάθησε νά μπη μέσα στην σπηλιά άπό τό μικρό άνοιγμα της, αλλά τόν σταμάτησε μία φωνή γλυκειά μέν, αλλά έπιτακτική: "Μή μās άνησυχείς. Είμαστε τρεις. Ζούσαμε έδω. Δέν θέλουμε νά μās πειράξη κανένας."

Ο αγαθός και ένάρετος εκείνος Ρουμάνος Γέροντας και Μοναχός έκλεισε τό άνοιγμα της σπηλιάς μέ πολλή προσοχή και έφυγε δοξάζοντας τόν Θεό και τούς τρεις

άφανεις εκείνους Άγίους, τά άγνωστα και μυροβόλα κρίνα της άγορευτικής έρήμου και, πολύ άργότερα, πριν κομηθής, άπεκάλυψε τό σημείο της άγίας κρύπτης μόνο σ' έναν άπό τούς ύποτακτικούς του, τόν π. Ίλαρίωνα. Και αυτός μέ την σειρά του σ' έναν άλλον Μοναχό, γνωστοποιώντας την ιστορία και μέ τή παράκλησι νά σεβαστούν την έπιθυμία των άνωτύμων εκείνων τριών Άγιών.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΩΔΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΣΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ

Στήν Κοινοβιακή Μονή του Άγιου Παύλου, καθώς διηγήθηκε ό Προηγούμενος της Μονής π. Άνδρέας, πολλές φορές κατά την έορτή των Φώτων, όλα τά άγια Λείψανα πού βρίσκονται εκεί και τά "Τίμια Δώρα" (ό χρυσός, ό λίβανος και ή σμύρνα, πού προσφέρανε οί τρεις Πέρσαι Μάγοι στόν Δεσπότη Χριστό και τά όποια δώρησε στή Μονή αυτή ή Κυρά Μάρω, σύζυγος του Σουλτάνου Μουράτ του Β') μαζί μέ τό μεγάλο τεμάχιο του Τιμίου Ξύλου, όλα εύωδιάζουν τόσο πού πλημμυρίζει ή Εκκλησία άπό τά θεία και ούράνια αυτών άρώματα.

Κατά την ώρα πού λένε οί ψάλτες τό Έξαποστειλάριο: "Επεφάνη ό Σωτήρ, ή χάρις ή άλήθεια, έν ρείθρεις Ίορδάνου, και οί έν σκότει και σκιά, εύρομεν την άλήθειαν και γάρ ήλθεν εφάνη τό φώς τό άπρόσιτον", πού κατά την τάξι, οί Ίερείς βγάζουν άπό τό άγιον Βήμα τά άγια Λείψανα, για νά τά προσκυνήσουν οί Άδελφοί και όσοι τύχουν στην τελετή, οί ψάλτες λένε πολύ άργά τά Έξαποστειλάρια αυτά, σκόπιμα, για νά διαρκέση περισσότερο και ή εύωδια των άγιών Λειψάνων.

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Άργυρώ Παχή

Άδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

